

Arc nélkül

Mondják, hogy a magyarországi bulvársajtó aljas módon kihasználja azokat az embereket, akik valahogyan – rövid időre, szinte baleset folytán, vagy kitartó munka eredményeként, életvitelszerű rendszerességgel – a kamerák és a fényképezőgépek keresztútjába kerülnek. Mondják azt is, hogy a bulvár önmagában még nem értékategória, művelhetik színvonalasan és kontár módra egyaránt. Tény: ez a műfaj vonzza a közönséget, naponta magyar olvasók és tévénézők milliói használják szórakozásra, kikapcsolódásra. Ez korántsem újkeletű dolog, mondhatni, amióta világ a világ – esetünkben az írott sajtó megjelenése óta – nagyjából mindig így volt. A szenzáció, a pletyka a civilizált ember lételeme, a piaci alapon működő sajtóorgániumok pedig természetesen igyekeznek a legmesszemenőbben kiszolgálni az igényeket – ezen a területen is. A bulvárral kapcsolatban leggyakrabban etikai kételyek merülnek fel, a celebek magánszférájának határait folyamatosan ostromolják a nézettségért folytatott küzdelem hevéből néha megvadulú újságírók, ugyanakkor tudjuk: a bulvár egésze alaposan kimunkált konstrukció, a játékban minden szereplő részt vesz – ha nem is tudják egyformán érvényesíteni az akaratukat.

Hajdú Péter ma vitathatatlanul a magyar bulvárújságírás egyik legfontosabb alakja, a róla szóló könyv pedig jó alkalmat kínál arra, hogy kérdéseinket rázúdítsuk. *Frizbi* című műsorával a TV2-n kiemelkedően magas nézőszámot produkál, ennyi éppen elég lenne érdeklődésünk felkeltéséhez, de van egy csavar is. Esetében egy olyan műsorvezető-producerről van szó, akinek célja ugyanaz, mint azoké a celebeké, akiket meghív talkshow-jába: híres szeretne lenni, s ha már az, minél tovább annak maradni. Sajátosan posztmodern jelenség: a bulvár l'art pour l'art művészeként fellépő Hajdú elvileg egy metaszintet képvisel (kérdés, műsört készít, ezáltal jócskán tematizálja a bulvár diskurzusát stb.), de valójában nyakig benne áll. Próteuszi jellem, hiszen örökké változtatja képmását, aszerint, hogy éppen mire van szükség. Gábor Zsazsa filozófiája felsőfokon.

A könyv interjúkötet, amelynek legnagyobb részét Hajdú életút-interjúja teszi ki (kérdező: Vörös Tamás), majd a műsorban elhangzott interjúkból is olvashatunk egy válogatást. Narcisztikus önfelmutatás, egy idealizált kép megalkotása a szükségesnél jóval nagyobb

terjedelemben. A cím (*Mr. Frizbi*) ráerősít arra az állításra, amely a könyvben többször is megjelenik: a jelenleg futó műsor Hajdú életének és életművének – a kettő egy! – abszolút betetőzése, maga a telosz, tökéletes és kizárólagos végpont. A műsorvezető saját műsorával azonossá válik, minden tekintetben egy lesz vele. Így nyílik lehetőség egy olyan klasszikus fejlődésregény ívének megrajzolása, amely az egyszerű „gödöllői srácból” a csúcsra ért férfivé válásnak történetét adja ki. Hajdú Péter igazi arca – szól az alcím, amely azonban nem több a szokásos klisenél, bár a főhős meglepő őszinteséggel mesél motivációjáról, amely csupán ennyi: híressé válni. Nem az Andy Warhol-féle 15 percre, sokkal többre vágott, és amint látható, sikerült is elérnie. Sajnos, a könyvből az nem derül ki, milyen képességek kellene ahhoz, hogy az ember huszonévesen műsört gründoljon, az viszont igen, hogy Hajdú szervezőkészségből jelesre vizsgázva, a televíziózásról azonban csekély szakmai ismeretekkel vágott bele ötletgazda-műsorvezetőként a *Névshow* című műsorba az MTV-n.

A semlegesség, az állásfoglalás hiánya jellemzi az interjúk alapján kirajzolódó értékrendet: a kezdő, saját bevallásuk szerint is ügyetlen tévéseket nem szabad kritizálni; a mély vallásosság hangsúlyozása és a büszke kicsapongás (a könyv tételesen felsorol néhány celebet, akikkel Hajdúnak hetekig-hónapokig viszonya volt) megfér egymás mellett; ugyanúgy, ahogy az ismertségért folytatott küzdelem nevetséges, olykor megalázó részletei („Meggzúnt az Msat TV, megfogtam a nő mellét, címlapra kerültem, és felhívtak a Napkeltétől, hogy bemennék-e Verebes Istvánhoz szombaton.”) minden további nélkül összekapcsolhatók a büszkeség és az erkölcsi tartás hirdetésével. A könyv második részében közölt interjúk, amelyek tehát ennek a saját egó körül keringő életműnek a mestermunkái, igencsak kínosak. Olvashatunk itt beszélgetést Orbán Viktorral, Gyurcsány Ferencsel, de a szalámit lopó Bakáts Tiborral vagy a később elítélt Damu Rolanddal is.

Mindig öröm olyan emberrel találkozni, vagy akár csak olvasni róla, aki gyerekkori álmát váltja valóra. Hajdú Péter könyvéből úgy tűnik, neki ez sikerült: nagy ajándék ez. A képernyőn szerepel, ahogy a példaképei, Vitray és Friderikusz. A baj az, hogy hiába van ott az életes valóság a könyv mögött, az egész történet rendkívül unalmas, vontatott, nehézkes. Egyedül a Magyar Televízióban uralkodó állapotok lefestése miatt tarthat számot némi figyelemre “korjellemző próza” címkével. (*Vörös Tamás: Mr. Frizbi – Hajdú Péter igazi arca. Alexandra Kiadó, 2012, 3699 Ft*)